

POSTANOWIENIE

Dnia 9 sierpnia 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Antoni Górski (przewodniczący)

SSN Jan Górowski (sprawozdawca)

SSN Anna Owczarek

w sprawie z powództwa A. L.
przeciwko Skarbowi Państwa - Zakładowi Karnemu we W.
o ochronę dóbr osobistych,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 9 sierpnia 2012 r.,
zażalenia powoda na postanowienie zawarte w pkt. 2 wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 29 listopada 2011 r.,

- 1. oddala zażalenie,**
- 2. przyznaje adw. A. G. od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego kwotę 450 (czterysta pięćdziesiąt) złotych powiększoną o należny podatek od towarów i usług tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej w postępowaniu zażaleniowym udzielonej powodowi z urzędu, a w pozostałym zakresie wnioszek oddala.**

Uzasadnienie

Postanowieniem zawartym w wyroku z dnia 29 listopada 2011 r. Sąd Apelacyjny zasądził od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 2700 złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego. Swoje rozstrzygnięcie oparł na zasadzie określonej w art. 98 k.p.c.

Powód zaskarżył to postanowienie zażaleniem, w którym wniósł o jego zmianę i odstąpienie od obciążania go kosztami postępowania. Wskazał, że jego sytuacja majątkowa i osobista jest wyjątkowa, co uzasadnia zastosowanie w sprawie art. 102 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Artykuł 102 k.p.c. przewiduje wyjątek od - odnoszącej się do obowiązku rozliczania kosztów postępowania - zasady odpowiedzialności za wynik procesu i pozwala na odstąpienie od niej „w szczególnie uzasadnionych wypadkach”. Fakt ich nastąpienia (bądź braku) podlega ocenie sądu orzekającego w jednostkowym przypadku, także na tle całokształtu rozpoznanej sprawy.

Z rozstrzygnięcia wydanego w niniejszej sprawie wynika, że Sąd uznał, iż w sprawie brak szczególnych okoliczności, które przemawiałyby za zastosowaniem w niniejszej sprawie art. 102 k.p.c. Ocena ta, dokonana na tle stanu faktycznego niniejszej sprawy, należy do sądu orzekającego w sprawie i z taką oceną należy się zgodzić. Należy bowiem przypomnieć, że odpłatność wymiaru sprawiedliwości stanowi regułę, od której art. 102 k.p.c. jest wyjątkiem. Należy zwrócić uwagę, że powód nie wskazał, jakie okoliczności w jego ocenie uzasadniają odstąpienie od obciążania go kosztami zainicjowanego przez niego postępowania. W judykaturze wyjaśniono, że zwolnienie od kosztów sądowych nie może automatycznie prowadzić do uznania, że zachodzi "wypadek szczególnie uzasadniony", pozwalający na jego zastosowanie (zob. postanowienia SN: z dnia 11 lutego 2010 r. CZ 112/09, Lex nr 564753 oraz z dnia 27 stycznia 2010 r., II CZ 88/09, Lex nr 578136). Ponadto, fakt pozbawienia powoda wolności, na mocy prawomocnego orzeczenia sądu, nie stanowi samoistnej przesłanki, uzasadniającej zastosowanie względem niego art. 102 k.p.c. (por. odpowiednio postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 listopada 2011 r., II CZ 90/11, niepubl.).

Mając na uwadze powyższe, na podstawie art. 398¹⁴ w zw. z art. 394¹ k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

Sąd Najwyższy przyznał adw. A. G. kwotę 450 (czterysta pięćdziesiąt) złotych powiększoną o należny podatek VAT z tytułu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, ustalając należne wynagrodzenie w oparciu o treść § 13 ust. 2 pkt 2 rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U Nr 1348 z późn. zm.)